

Arrest

nr. 135 677 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 4 augustus 1992 te Mamou. U bent van Peul-afkomst.

Op 23 augustus 2012 deed u een eerste asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. U gaf aan vervolging te vrezen omdat u wegliep van een gedwongen huwelijk en omdat u zwanger was van een in België verwekt buitenechtelijk kind (dat ondertussen op 15 juni 2013 is geboren). U gaf tevens aan dat u slachtoffer was van een besnijdenis type 2. Op 23 mei 2013 werd u een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming status betekend door het Commissariaat-generaal omdat uw verklaringen aangaande uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst niet geloofwaardig geacht werden. Op 24 juni 2013 diende u een beroep in bij

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 oktober 2013 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die haar oordeel ondermeer baseerde op de vaststellingen dat geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering het slachtoffer te zijn van een gedwongen huwelijk noch aan het buitenechtelijke karakter van uw zwangerschap en op de vaststelling dat er, betreffende uw besnijdenis type 2, goede redenen zijn om aan te nemen dat u geen risico loopt op herbesnijdenis. Naast de vaststelling dat u niet had aangetoond dat er in uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet bevestigde de raad ook dat er geen zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Guinee een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op 17 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Op 9 april 2014 werd u een beslissing tot inoverwegingname betekend door het Commissariaat-generaal. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat de problemen in verband met uw gedwongen huwelijk nog steeds actueel zijn en dat uw echtgenoot sinds uw vlucht uw oom blijft lastigvallen omdat hij ervan uitgaat dat deze weet waar u bent. Uw oom zou regelmatig door de politie worden geconvocerd en toen hij hiertegen protesteerde zou hij zijn mishandeld door de politie. U stelt dat u bij terugkeer naar Guinee nog steeds vervolging vreest van uw echtgenoot en van uw oom omdat u uw (gedwongen) huwelijk ontvlucht bent en omdat u ondertussen een kind buiten het huwelijk hebt met een andere man.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u een 'lettre de témoignage' van de advocaat van uw oom, Meester (M.T.) (dd. 30 december 2013) voor aan het Commissariaat-generaal alsook twee foto's van uw gekwetste oom in het ziekenhuis en een medisch document betreffende uw zoontje, dat zou lijden aan G6PD deficiëntie.

B. Motivering

Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag slaagde u er niet in een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen moet worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig bevonden werden voor wat betreft uw gedwongen huwelijk en het buitenechtelijke karakter van uw zwangerschap en omdat er goede redenen werden vastgesteld om aan te nemen dat u geen risico loopt op herbesnijdenis. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd.

In uw nieuwe asielaanvraag beroept u zich op diezelfde feiten die in uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden en feiten die daar zouden uit voortvloeien (gehoor, p.3-6), dit evenwel zonder argumenten aan te brengen die een nieuw licht op de eerdere geloofwaardigheidsbeoordeling zouden kunnen werpen.

Aangaande de nieuwe documenten die u in het kader van uw huidige (tweede) asielaanvraag voorlegde en die beogen de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk en de daaraan gerelateerde vervolging door uw echtgenoot en oom te herstellen, moet vastgesteld worden dat deze documenten evenmin van dien aard zijn om een ander licht te werpen op de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten.

Wat de **brief van de advocaat van uw oom** betreft, waarop merkwaardig genoeg de datum na het afdrukken met de hand werd toegevoegd, beweert u dat u uw vriendin, Fanta, dit attest liet vragen aan de advocaat van uw oom (p.6 gehoorverslag CGVS). Het is nochtans weinig aannemelijk dat de advocaat van uw oom, de oom van wie u beweert vervolging te vrezen, u een dergelijk attest zou afleveren. Hij bevestigt in het attest immers dat uw oom, zijn cliënt, u dwong te huwen met een oude handelaar en zich na uw vlucht engageerde u terug te brengen (p.6 gehoorverslag CGVS). Dat de advocaat van uw oom een dergelijk attest zou opmaken is des te onwaarschijnlijker als men rekening houdt met het feit dat het gedwongen huwelijk bij wet verboden is in Guinee (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Door een dergelijk attest te schrijven zou hij dan ook zichzelf en zijn cliënt in problemen kunnen brengen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Hierbij moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit attest veel te laag om op te wegen tegen de in het kader van uw eerste asielaanvraag gedane bevindingen inzake de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat de **foto's van uw oom** betreft dient gesteld te worden dat de identiteit van de persoon op de foto's, de omstandigheden waarin ze genomen werden en de authenticiteit van de foto's alsook de manier waarop de persoon op de foto's aan zijn vermeende kwetsuren kwam, onmogelijk nagegaan kunnen worden. Deze foto's vermogen dan ook evenmin de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen.

De door u aangebrachte elementen in uw tweede asielaanvraag beogen de geloofwaardigheid van uw verklaringen uit uw eerste asielaanvraag te herstellen maar slagen daar niet in. Gezien de ingeroepen vervolgingsfeiten ook nu niet aannemelijk zijn gemaakt vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

Tot slot dient met betrekking tot de medische toestand van uw zoontje opgemerkt te worden dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U kan zich voor de beoordeling van medische elementen best richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsverplichting, op een manifeste appreciatiefout, op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

"De bestreden beslissing respecteert de motiveringsverplichting niet die op haar rust rust en daarnaast is er ook een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur nu de Commissaris Generaal vaak op verschillende punten heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren zeker in het licht van de recente beslissing van e Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17 april 2014 met rolnummer 122.669.

Aangezien dat de motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet is in geslaagd om met de door haar aangebrachte elementen in het kader van haar tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van verzoekster haar verklaringen gedurende de eerste asielaanvraag te herstellen. Dat meerbepaald de CGVS de ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk acht zodat zij vervolgens geen basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale

bescherming met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster gedurende haar eerste asielpcedure wel degelijk voldoende het bestaan van een gedwongen huwelijk in haar hoofde heeft aangetoond alsook het buitenechtelijk karakter van het kind (jongen) dat in België werd geboren alsook het risico opeen herbesnijdenis in hare hoofde.

Dat het CGVS op geen enkele wijze heeft ontkend dat verzoekster besneden is blijkt afdoende uit het voorgelegde medisch attest.

Dat dit per definitie dan ook meebrengt dat verzoekster bij een gedwongen terugkeer opnieuw het slachtoffer kan worden van een verdergaande besnijdenis van een ander type.

Dat verzoekster hiervoor verwijst naar de "Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation" van het UNHCR van mei 2009 (<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a0c28492.html>).

Dat bovendien de nieuwe statistische gegevens van de "Etude démographique et Santé Guinée 2012" officieel werden gepubliceerd en aantonen dat er een stagnatie is van de praktijk van genitale vrouwenverminking .De prevalentie van deze praktijk is niet gedaald en de cijfers tonen aan dat deze in Guinee wel 97% is .

(Zie ook <http://www.measuredhs.com/pubs/pdf/FR280/FR280.pdf>).

Dat in tegenstelling tot wat het CGVS als standpunt inneemt; er dus geen wijziging is van mentaliteit in Guinee.

Er blijkt ook uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van 2013 (zie <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/03/28/guinee-2013-03-28.html>) dat de aangiftes in het kader van dergelijke verminkingen door de politie niet serieus worden genomen. Als gevolg van corruptie, nepotisme en incompetentie van de politie en het slecht functioneren van de rechtsstaat wordt vrijwel nooit strafvervolgning ingesteld.

In de praktijk blijkt ondanks het officieel bestaan van vb OPROGEM en bewustwordingscampagnes, in de praktijk dergelijke mogelijkheid voor hulp niet echt te bestaan of toegankelijk.

Dat het duidelijk blijkt uit de bijgevoegde informatie ook in het dossier dat de autoriteiten geen daadwerkelijke bescherming (kunnen) bieden.

Dat dit verslag later is gepubliceerd dan vb CEDOCA.

Dat genitale vrouwenverminking en in casu het risico op herbesnijdenis voor verzoekster reëel is en een ernstige schending vormt van de mensenrechten en in het bijzonder van art 3 EVRM.

Dat dergelijke praktijk gelijk te stellen valt met foltering volgens de Rapporteur voor de Mensenrechten.

Dat het CGVS verder absoluut voorbijgaat aan de resolutie van de Algemene Vergadering van de VN van 20 december 2012 die de staten vraagt om specifiek aandacht te besteden aan de bescherming van vrouwen met dergelijke risico met inbegrip van vrouwen die asiel zoeken.

Dat de bestreden beslissing verder volledig voorbijgaat aan het arrest van de RvV waarbij duidelijk naar voor komt dat het beroep op bescherming door de nationale overheden praktisch onbestaande is.

Dat verder de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de nieuwe documenten die door verzoekster werden bijgebracht in het kader van deze tweede aanvraag waaronder de brief van de advocaat van de oom die momenteel wordt lastiggevallen.

Dat verzoekster dit attest niet rechtstreeks heeft verkregen doch via een vriendin.

Dat verzoekster moeilijk kan verweten worden geen andere elementen bij te brengen om aan te tonen dat dit document wel degelijk authentiek is.

Dat wanneer het document vals is, HET CGVS dan wel degelijk hiervan zelf het bewijs dient aan te brengen.

Dat het CGVS vb heeft nagelaten navraag te doen naar het bestaan van deze advocaat wat zij perfect zou kunnen hebben geverifieerd ter plaatse via haar plaatselijke contacten.

Dat moeilijk van verzoekster kan worden verwacht om het onmogelijke bij te brengen in dit dossier temeer zij geen contacten meer heeft met familie, oom, ... ter plaatse.

Dat verzoekster verder moeilijk verantwoordelijk kan zijn voor de inhoud van het attest temeer dit de gegevens van het gedwongen huwelijk van verzoekster zoals aangehaald in de eerste asielaanvraag, volledig herbevestigt.

Dat verzoekster wat betreft de algemene veiligheidssituatie verwijst naar het hierboven geciteerde arrest van de RvV dat de onveiligheid heeft herbevestigd in Guinee .

Dat wat betreft de medische toestand van verzoekster zoontje, dit misschien wel het voorwerp van een medische regularisatie zou kunnen uitmaken.

Dat verzoekster echter wel dient op te merken dat de vader van het kind in België geboren zijn zoontje heeft erkend.

Dat bijgevolg zelf om die reden verzoekster niet zomaar met haar minderjarig kind het land kan worden uitgewezen.

Dat het CGVS bij de beoordeling van deze tweede asielaanvraag dus duidelijk met al deze elementen absoluut geen rekening heeft gehouden.

Dat verder verzoekster nog verwijst naar het gedwongen huwelijk van verzoekster met de Heer Diallo (E.H.A.) en verzoekster nu een buitenechtelijk kind heeft dat werd geboren in België.

Dat ook dit element het risicoprofiel van verzoekster meebepaalt waar zij onmogelijk met haar kind dat buiten het huwelijk werd verwekt kan terugkeren.

Dat dus duidelijk de informatie waarop de Commissaris Generaal zich steunt zeker niet volledig is temeer uit andere bronnen (zie hierboven) dat deze informatie door de Commissaris Generaal gevoegd zeker volledig of correct is.

Dat zo het Belgisch Comité Voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCVH) reeds ernstige vraagtekens plaatste bij de informatie die reeds in het verleden door CEDOCA werd bijgebracht omtrent de problematiek van gedwongen huwelijken (zie twee volgende nota's van 2012 waarnaar verzoekster hier verwijst m.b.t verloop gehoren).

Dat het Belgisch Comité Voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCVH het belang beklemtoont van rekening dient te houden met de bijzondere (kwetsbare) situatie van een persoon die asiel vraagt.

1. Zie <http://www.cbar->

[bchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/HCR_Note_demandes_asile_femmes.pdf](http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/HCR_Note_demandes_asile_femmes.pdf)

Deze nota, opgesteld door het UNHCR, is in feite een 'reminder' van juridische vragen gesteld tijdens de evaluatie van asielaanvragen door vrouwen: Beoordeling van de geloofwaardigheid – Situatie van getraumatiseerde personen – Medische attesten – Behandelingen van asielaanvragen door een (echt)paar – In overweging name van vroegere vervolgingen.

Dat in deze nota van het BCHV ook wordt verwezen naar de richtlijnen van het HCR

HCR, Principes directeurs sur la protection internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés, 8 juillet 2008, HCR/GIP/02/01 Rev. 1, disponible sur : <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3d36f1c64.html>.

2. <http://www.cbar->

[bchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/CBAR,%20analyse%20des%20SRB%20sur%20les%20MGF%20et%20le%20mariage%20en%20Guinée.pdf](http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/CBAR,%20analyse%20des%20SRB%20sur%20les%20MGF%20et%20le%20mariage%20en%20Guinée.pdf)

Deze nota wil verschillende denkpistes bieden over de onderzoeksmethodes die het CGVS hanteert bij het schrijven van de twee Subject Related Briefings over FGM en het huwelijk in Guinee. De manier waarop het CGVS de regels m.b.t. het verzamelen en gebruik van informatie over de herkomstlanden toepast, wordt hierin geanalyseerd.

Dat de Commissaris Generaal hier op geen enkele wijze op is ingegaan..

Dat de auteur Michèle Sona Koundouno-N'diaye (2007, Danisch Institute for Human Rights) in een werk "LES FEMMES ET LES PRATIQUES COUTUMIERES ET RELIGIEUSES DU MARIAGE EN REPUBLIQUE DE GUINEE" beschrijft hoe in de praktijk de gewoonte of cultuur van het huwelijk nog steeds de bovenhand krijgt op het burgerlijk recht of de eerbiediging van een gelijkwaardige positie van man en vrouw in de Guinese samenleving.

Dat de Commissaris Generaal op deze manier een zeer beperkt onderzoek heeft gevoerd door zich enkel te baseren op de door haar bijgebrachte recente informatie die eenzijdig is en niet objectief.

Dat in het kader van de op haar rustende zorgvuldigheidsverplichting de Commissaris Generaal de verschillende informaties had dienen te onderzoeken hetgeen duidelijk niet is gebeurd zeker in het licht van het arrest van de RvVdd. 17.04.2014 waarvan het CGVS kennis had voor de beoordeling van dit dossier van verzoekster.

Dat de elementen door verzoekster zelf bijgebracht dan ook de argumenten van de Commissaris Generaal weerleggen en verzoekster voldoende aantoonde dat onterecht de nieuwe stukken in het kader van haar tweede asielaanvraag werden verworpen.

Dat de druk op vrouwen in Guinee zeer groot is en vrouwen zoals werd geschetst in de bijgebrachte informatie zelden klacht durven neer te leggen uit vrees bovendien in de maatschappij te worden verworpen.

Dat verzoekster opnieuw verwijst naar de ongelijke positie van man en vrouw in de Guinese samenleving zelf in het rechtssysteem.

Dat de verstoting in tegenstelling tot de wat wordt beweerd in de bestreden beslissing, nog steeds gebeurt conform het belang dat aan de tradities wordt gehecht en zoals blijkt uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst.

(zie bijlage stuk 3 van ASBL INTACT <http://intact-association.org/fr/actualite/95-rapport-de-mission-cedoca.html>)

“- le droit coutumier et les traditions sont plus fortes que les règles de droit ; <http://www.humanrights.dk/files/doc/forskning/Research%20partnership%20programme%20publications/M.Koundouno.pdf>

- Dans sa thèse sur la nouvelle place des femmes en Guinée, Oumar Doumouya explique que « malgré la modernisation des infrastructures à Conakry et la concentration du plus grand nombre de personnes ayant le plus haut niveau d'études par exemple, l'organisation sociale n'échappe pas au droit coutumier. » voir pages 15 à 17.

Il reprend le rapport de synthèse de la Banque mondiale sur la situation du genre en Guinée de 2003 (p.11), lequel indiquait que « sur le plan de la coutume, c'est le mariage forcé qui est prôné contrairement aux dispositions du code civil qui pose le consentement des époux comme condition de validité du mariage qui fixe l'âge légal du mariage des jeunes filles à 17 ans. En outre, le l'évirat, sorte de mariage forcé consiste à contraindre une veuve à épouser son beau-frère [...]. » p.17 de la thèse.”

Dat de feiten van gedwongen huwelijk in hoofde van verzoekster dan ook perfect geloofwaardig zijn.

Dat wat betreft het risico op herbesnijdenis gezien verzoekster een besnijdenis type 2 onderging, dit zeker niet onbestaande is.

Dat dit overigens ook blijkt uit het verslag van de ASBL INTACT waarin wordt verwezen op haar beurt naar andere relevante informatie die herbesnijdenis bij type 2 niet uitsluiten .

Dat er dient verwezen te worden naar rechtspraak van Uw Raad (Nr. 1089 van 30 juli 2007):

« Il y a lieu de rappeler que le principe général de droit selon lequel « la charge de la preuve incombe au demandeur » trouve à s'appliquer à l'examen des demandes d'asile (HCR, Guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, p.51, §196). Si, certes, la notion de preuve doit s'interpréter avec souplesse dans cette matière, il n'en reste pas moins que c'est au demandeur qu'il incombe de convaincre l'autorité qu'il remplit effectivement les conditions pour bénéficier du statut qu'il revendique.

3.2. Partant, l'obligation de motivation du Commissaire général ne le contraint pas à démontrer l'existence d'éventuelles déclarations mensongères ou contradictoires, mais bien à exposer les raisons pour lesquelles le demandeur ne l'a pas convaincu qu'il craint avec raison d'être persécuté ou qu'il existe de sérieux motifs de croire qu'il encourrait un risque réel de subir des atteintes graves s'il était renvoyé dans son pays d'origine. »

vrije vertaling :

(...)

3.2 Hieruit volgt dat de motiveringsverplichting de Commissaris-generaal er niet toe verplicht om het bestaan van eventuele bedrieglijke of tegenstrijdige verklaringen aan te tonen, maar wel de redenen uiteen te zetten waarom verzoekster hem er niet van overtuigd heeft dat hij met reden vreest om vervolgd te worden of dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade als hij zou teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst.

Men dient echter vast te stellen dat de bestreden beslissing volledig nagelaten heeft het profiel van verzoekster te onderzoeken. Het komt erop neer dat wanneer een persoon liegt, volgens het Commissariaat-generaal, niet meer 'verdient' om asiel of subsidiaire bescherming te krijgen en dat bijgevolg de noodzaak hier aan niet eens meer dient onderzocht te worden.

Er dient verwezen te worden naar punt 199 van de Proceduregids, waarin duidelijk gesteld wordt dat 'inexacte' verklaringen niet op zichzelf een reden kunnen vormen om het asielstatuut af te wijzen. Er dient nog meer verwezen te worden naar het punt 202 van de Proceduregids, waarin gesteld wordt dat de beoordelende overheid niet mag beslissen vanuit een standpunt of de persoon wel 'verdient' om asiel te krijgen. Hij dient te onderzoeken of de persoon met reden voor zijn leven vreest. Indien men de motivering van de bestreden beslissing leest, kan men hieruit niet afleiden dat de redenen die verzoekster ingeroepen heeft ook maar enigszins onderzocht heeft.

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 122.669 - 17-04-2014

nstantie

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Datum beslissing

donderdag 17 april 2014

Nummer

122.669

Trefwoorden

Asielzoekers – Guinee – weigering - bijlage 28 - vrouwenbesnijdenis – dochter – art. 1, A, § 2 Vluchtelingenverdrag – sociale groep – vrouwen – moeder - art. 48/7 Vw. - gedwongen huwelijk – eerdere vervolging - toekenning vluchtelingenstatus aan moeder en dochter

Samenvatting

Alhoewel de huidige asielprocedure ingesteld werd door de enige verzoekende partij, sensu stricto, die de facto de enige bestemming blijkt te zijn van de verschillende beslissingen die naar aanleiding van haar asielaanvraag genomen zijn, kan niet tegengesproken worden dat haar dochter formeel en integraal met haar verbonden was tijdens elke fase van de aanvraag. Haar naam staat expliciet op de bijlage 28. Haar vrees om besneden te worden staat afzonderlijk vermeld op de vragenlijst. De verwerende partij heeft die vrees ook als dusdanig onderzocht. En, in de motivering van de bestreden beslissing komt de dochter ter sprake. Tijdens de hoorzitting bevestigt de verwerende partij dat de beslissing zowel de verzoekende partij zelf als de dochter betreft. In dat perspectief en om duidelijkheid te scheppen in de juridische debatten acht de Raad het nodig om de dochter van verzoekster formeel toe te voegen aan de zaak en om een afzonderlijk onderzoek te doen naar de vrees van de twee respectievelijke belanghebbenden, moeder en dochter.

Het gaat hier om een risico op besnijdenis dat de dochter loopt in Guinee. De Raad neemt verschillende rapporten en informatieve documenten in overweging die de partijen aanbrengen. De Raad weerhoudt van die verschillende informatiebronnen dat volgens de laatste beschikbare publieke statistieken de prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Guinee extreem hoog ligt. Dit impliceert een objectief, significant risico, en in bepaalde gevallen een quasi-zekerheid om de besnijdenis te zullen moeten ondergaan, zeker voor jonge, minderjarige meisjes die de besnijdenis nog niet hebben ondergaan. Bepaalde factoren kunnen bijdragen aan de daling van het risiconiveau op besnijdenis – met name leeftijd, opleidingsniveau, religie, etniciteit, geografische origine, socio-economische status, familiale omgeving of nog de staat van het nationale recht. Toch blijft de prevalentie beduidend zeer hoog. Dit machtigt tot het besluit dat de waargenomen gunstige evolutie statistisch maar betrekking heeft op een extreem beperkte groep van vrouwen en afhangt van een uitzonderlijke constellatie van omstandigheden. De verschillende voorbeelden van meningen ten voordele van de afschaffing van vrouwenbesnijdenis geuit naar aanleiding van bevragingen van de bevolking moeten op twee manieren getemperd worden. Enerzijds wijst niets erop dat die meningen uitgaan van personen die de beslissingsmacht hebben ter zake. Anderzijds moet hun betrouwbaarheid geëvalueerd worden rekening houdend met de terughoudendheid van de ondervraagde personen om het voortbestaan van in hun land wettelijk verboden praktijken te verdedigen. De resultaten van de bevraging geven een tendens weer maar kunnen niet volstaan om de statistische waarheid van de cijfers aan te tasten. Deze resultaten hebben betrekking op een theoretisch representatieve steekproef maar rekenkundig beslaat de steekproef maar een beperkte groep van de bevolking. Het staat vast dat de dochter van de verzoekster het land van herkomst heeft verlaten en ervan verwijderd blijft wegens vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag omdat ze behoort tot de sociale groep van vrouwen.

Het zou kunnen dat er onduidelijkheid blijft bestaan over enkele aspecten van het verhaal van de moeder. Toch bestaan er voldoende aanwijzingen van de gegrondheid van de beweerde vrees die het voordeel van de twijfel rechtvaardigen. Conform artikel 48/7 Vreemdelingenwet wordt een eerdere vervolging beschouwd als een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees van de aanvrager om vervolgd te worden, behalve als er goede redenen zouden zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Hier wijst niets erop dat die goede redenen er zijn om aan te nemen dat de vervolging in het kader van een gedwongen huwelijk zich niet opnieuw zullen voordoen bij een terugkeer naar Guinee. Niets in het dossier, toont aan dat de verzoekende partij beroep zou kunnen doen op de nationale overheden voor bescherming. De verzoekende partij benadrukt ten laatste nog, zonder dat de verwerende partij haar tegenspreekt, dat de culturele en familiale tradities in Guinee een belangrijke rem zijn op het indienen van een klacht door de betrokkene in geval van een familieruzie of van een echtelijke ruzie. De behandeling van dergelijke klachten blijft ontoereikend of wordt belemmerd door het gebrek aan opleiding of informatie van de belanghebbenden, of nog door de corruptie. De Raad meent dat de kwetsbaarheid van de verzoekende partij - door haar jonge leeftijd, haar zwak opleidingsniveau en door haar rigide, conservatieve familiale omgeving - maakt dat de mogelijkheid van bescherming door de nationale overheden maar een illusie is. De verzoekende partij heeft een gedwongen huwelijk ondergaan in haar land van herkomst en blijft daarom verwijderd van haar land van herkomst wegens vrees voor vervolgingen in de zin van 1, A, § 2 Vluchtelingenverdrag.

Dat de devolutieve werking de RVV verplicht een volledig onderzoek te doen van het 'reëel risico' wat niet voldoende door de Commissaris Generaal gebeurde.

"Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot

bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting VB/06- 1118 2 van de Raad voor vreemdelingen betwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Vaste Beroepscommissie niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund".

Verzoekster komt wel degelijk in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

Dat de Commissaris Generaal overigens op geen enkele wijze twijfelt over de afkomst van verzoekster.

Dat hier dan ook op volledig arbitraire wijze een beslissing werd genomen zonder de afkomst van verzoekster in twijfel te trekken.

Verzoekster roept ook een schending in van artikel 3 EVRM dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het openbare orde karakter van dit grondrecht dat verzoekster van de bescherming van dit grondrecht afstand zouden kunnen doen door middel van zogenaamd verklaringen die niet "geloofwaardig" zouden zijn.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kan worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand.

Y. HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: "Het absolute verbod dat opgelegd is door art. 3 EVRM geldt eveneens in uitzettings- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM, dan is de kous af en mag die persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg [verwijzing naar arresten Chala t. VK en Ahmed t. Oostenrijk]. Het feit dat de activiteiten van een klager onwenselijk of zelfs gevaarlijk zijn, mag niet in aanmerking genomen worden [idem], evenmin als het belang dat de naties hebben bij het feit dat de vermeende misdadigers die naar het buitenland vluchten voor de rechter gebracht worden (verwijzing naar Chahal t. VK en Soering t. VK.)

(Y. HAECK en V. STAELENS, "Artikel 3 EVRM", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 221-222; eigen onderlijning*)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof blijkt duidelijk dat wanneer men erkent dat er een reëel risico is op onmenselijke behandeling, dat, zelfs in geval van personen die gevaarlijk en onwenselijk (in de criminele zin van het woord) zijn, dit in acht dient genomen te worden en bijgevolg de persoon niet mag uitgezet worden naar een land waar hij een dergelijke behandeling riskeert te ondergaan.

In casu is er geen sprake van een persoon met een crimineel verleden of criminele intenties, zodat zeker dient onderzocht te worden of hij, in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is echter niet gebeurd.

Bijgevolg wordt artikel 48/4, van de wet van 12.15.1980 geschonden en tevens artikel 3 EVRM."

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag

mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In 's Raads arrest nummer 111 289 van 4 oktober 2013 werd met betrekking tot verzoeksters eerste asielaanvraag als volgt geoordeeld:

"2.3.1. Waar verzoekster aanvoert dat de informatie waarop verweerder zich baseert en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), niet volledig of zelfs volstrekt onjuist is en hiervoor verwijst naar informatie van het BCHV, dient opgemerkt dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde brief van de commissaris-generaal aan het BCHV en INTACT blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door het BCHV gemaakte opmerkingen aangaande de door het CGVS gehanteerde landeninformatie betreffende huwelijken in Guinee. Verder brengt verzoekster geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. In zoverre verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de informatie waarop verweerder zich baseerde en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), onvolledig of onjuist is. De lijst met andere bronnen van de vzw INTACT kan dit evenmin aantonen, daar verscheidene van de opgesomde bronnen ook door CEDOCA werden geconsulteerd bij het opmaken van de betreffende SRB, dan wel verouderd zijn ten aanzien van de door CEDOCA gehanteerde bronnen.

Blijkens de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), overkomt een gedwongen huwelijk vooral zeer jonge meisjes, afkomstig uit een landelijk milieu en uit een familie die vasthoudt aan de tradities en waarbinnen het opleidingsniveau laag is. Verzoekster verklaarde echter dat zij in Conakry woonde, dat zij een diploma hoger onderwijs behaalde, dat zij op twintigjarige leeftijd tot een huwelijk zou gedwongen worden en dat zij de vrijheid had om naar school te gaan en naar het strand te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 6 en 22). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster niet het profiel heeft van een meisje dat in Guinee tot een huwelijk gedwongen wordt, hetgeen een eerste indicatie vormt van de ongelooftwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag.

Verder blijkt uit voormelde informatie van verweerder dat in Guinee aan een huwelijk een fase van intense onderhandelingen voorafgaat. Bovendien wordt steeds de toestemming van het meisje nagestreefd, teneinde de slaagkansen van het huwelijk te vergroten om zodoende de eer van de familie niet te laten besmeuren door een echtscheiding. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeksters oom de ouderlijke taken ten opzichte van haar op zich heeft genomen. Bijgevolg moet worden aangenomen dat waar verzoekster erop wijst dat haar vader overleden is en dat haar moeder geen inspraak meer heeft, de onderhandelingen gevoerd zouden worden door haar oom en de rest van haar familie langs vaderszijde (zie ook gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Dat verzoekster "er niet aan gedacht heeft" om bij haar tante naar deze onderhandelingen te informeren, is bijgevolg niet aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit klemt des te meer daar verzoekster beweert dat haar oom haar pas op de dag van het huwelijk heeft ingelicht over zijn huwelijksplannen voor verzoekster (gehoorverslag CGVS, p. 9-10 en 17), hetgeen de kans vergroot dat het huwelijk op de klippen loopt en de eer van haar oom en zijn familie kan aantasten. Verzoekster kan niet verklaren waarom in haar specifiek geval het aangaan van een huwelijk - waarvan zij overigens geen begin van bewijs bijbrengt - niet zou verlopen op de wijze zoals dit blijkens de informatie van verweerder de gewoonte is in Guinee. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Diallo (E.H.A.). Dit klemt des te meer daar uit voormelde informatie van verweerder tevens blijkt dat niemand een meisje fysiek kan dwingen om met een man te trouwen die zij niet wil indien zij zelf over voldoende

persoonlijkheid beschikt. Het meisje kan te maken krijgen met verbaal geweld, maar zal niet uit de familie gestoten worden. Hoewel verzoekster blijkt geeft van voldoende persoonlijkheid, gelet op haar studies en haar vlucht uit haar land van herkomst, heeft zij haar huwelijk zonder veel protest ondergaan (gehoorverslag CGVS, p. 17-18) en dit desondanks haar relatie met Aboubacaar (gehoorverslag CGVS, p. 21-22).

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas komt verder op de helling te staan door een aantal ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die zij aflegde. Verzoekster verklaarde dat zij zich er wel aan verwachtte dat haar oom een man zou kiezen voor haar en dat dit ook de gewoonte is in Guinee (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 18), maar toch zou zij nooit over een mogelijk huwelijk gepraat hebben met haar oom (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit klemt des te meer daar verzoekster haar oom vertelde dat Aboubacaar met haar wilde trouwen, maar dat hij dit huwelijk zou geweigerd hebben omwille van etnische redenen en vanaf dat moment over een gedwongen is beginnen denken (gehoorverslag CGVS, p. 15), zodat kan worden aangenomen dat het onderwerp van verzoeksters huwelijk niet onbespreekbaar was. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde: "Ik zei tegen mijn oom dat ik niet met hem wou trouwen, maar met mijn vriend: [(F.), Aboubacar" en dat het huwelijk met Diallo (E.H.A.) al geregeld was op het moment dat zij haar oom inlichtte over een mogelijk huwelijk met Aboubacaar (administratief dossier, stuk 12, p. 3), terwijl verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij haar oom in 2011 inlichtte over de trouwplannen van Aboubacaar en dat haar oom pas in 2012 verzoekster tot een huwelijk zou hebben gedwongen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 15). Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als het meedelen van de trouwplannen van Aboubacaar en het moment waarop haar oom het huwelijk met Diallo (E.H.A.) geregeld heeft, zowel op de DVZ als op het CGVS correct zou weergegeven ten opzichte van elkaar, zeker daar dit de directe aanleiding was om haar land van herkomst te verlaten.

Verder is het niet aannemelijk dat zowel verzoeksters oom als haar "gedwongen" echtgenoot niet geïnteresseerd zouden zijn in wie haar studies, aan een privéschool dan nog, betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 20). De Raad merkt bovendien op dat verzoekster op de DVZ verklaarde dat zij niet meer mocht verder studeren (administratief dossier, stuk 12, p. 3), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij haar studies voor dat jaar wel nog mocht afronden (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Bovendien stelt de besteden beslissing terecht het volgende: "Uit algemene informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de **autoriteiten optreden tegen gedwongen huwelijken** en er zelfs een speciale politie-eenheid werd opgericht met oog op het bestrijden van o.a. seksueel geweld en gedwongen huwelijken. Zelfs indien het voor vrouwen niet altijd evident is om zelf naar de autoriteiten te stappen, kunnen zij daarnaast tevens beroep doen op tal van NGO's die zich in Guinee engageren voor de bescherming van de rechten van de vrouw. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen stappen heeft ondernomen om naar de autoriteiten te gaan, maar dat u, via uw buurmeisje, uw verhaal heeft verteld aan uw buurman die tevens militair is. Hij zou u hebben gewaarschuwd om uw verhaal niet verder te vertellen aangezien de mensen u niet zouden geloven en u voor gek zouden nemen omdat u het geluk zou hebben om met een dergelijke, genereuze man te zijn getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 18) U heeft hier zonder meer vrede mee genomen. Het is echter verbijsterend dat uw buurman u zo snel kan overtuigen om geen klacht in te dienen, terwijl u toch ook tekens kreeg van de andere vrouwen van uw man dat uw huwelijk geen 'normale' verbintenis is aangezien ze medelijden met u hadden en ze u ook uitlachten omdat u jonger bent dan de kinderen die uw man zou kunnen gehad hebben. (zie gehoor CGVS, p 20-21) [...] Verder verklaart u dat u niet weet of er organisaties bezig zijn met het verdedigen van de rechten van de vrouw. (zie gehoor CGVS, p 18) Dit is zeer verwonderlijk aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Conakry, waar u woonde, verschillende verenigingen actief zijn om de rechten van de vrouw te behartigen. Het is merkwaardig dat u daar, in uw vermeende situatie, geen oog voor zou hebben gehad." Indien geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk, quod non, dan kan zij terecht bij de Guineese autoriteiten en een aantal hulporganisaties in Conakry die met de autoriteiten samenwerken, hetgeen de door verzoekster ingeroepen nood aan internationale bescherming ondermijnt.

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Diallo (E.H.A.), is het buitenechtelijk karakter van verzoeksters zwangerschap evenmin geloofwaardig.

In zoverre verzoekster haar besnijdenis inroept als een vrees voor vervolging, stelt de bestreden beslissing terecht vast dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Guinee geen sprake is van een herbesnijdenis van een vrouw die, zoals verzoekster, een besnijdenis van type 2 ondergaan heeft, zodat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeksters verwijzing naar één rapport waaruit zou

moeten blijken dat herbesnijdenis wel opnieuw kan worden toegepast, de informatie van verweerder niet kan weerleggen, aangezien deze informatie gebaseerd is op een veelheid aan bronnen van nationale en internationale contacten.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aangaande de door verzoekster neergelegde geboorteakte, dient opgemerkt dat verzoekster volhardt in haar verklaringen hieromtrent en aldus niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Verder voert verzoekster geen verweer tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aangaande de neergelegde foto's, zodat deze vaststellingen als vaststaand moeten beschouwd worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster beweert dat er uit deze informatie blijkt dat er wel sprake is van een gewapend conflict en van willekeurig geweld, maar brengt hiervoor zelf geen stukken bij, zodat verzoekster niet verder komt dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De Raad wijst erop dat dit arrest kracht van gewijsde heeft en dat verzoekster niet door middel van onderhavig verzoekschrift beroep kan instellen tegen de bestreden beslissing die het voorwerp uitmaakte van dit arrest, noch tegen het arrest zelf. Verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk werd ongeloofwaardig bevonden en haar vrees voor herbesnijdenis werd ongegrond bevonden in voormeld arrest. De Raad kan niet, zonder de kracht van gewijsde van dit arrest te miskennen, opnieuw oordelen over deze elementen.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen te worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Ieder dossier wordt individueel beoordeeld en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde.

Waar verzoekster stelt dat verweerder navraag had moeten doen naar het bestaan van de advocaat wiens "témoignage" zij in het kader van haar tweede asielaanvraag neerlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient opgemerkt dat het bestaan van de advocaat an sich niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing doch wel dat de inhoud van de getuigenis door deze advocaat niet strookt met zijn functie van de verdediger van de belangen van verzoeksters oom aangezien hij zijn eigen cliënt hierin eigenlijk als verzoeksters vervolger aanmerkt.

Waar verzoekster stelt dat zij niet verantwoordelijk is voor de inhoud van de "témoignage", dient opgemerkt dat zij dit stuk neerlegt ter staving van haar asielrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de inhoud ervan in overeenstemming is met haar relaas, *quod non in casu*.

De bestreden beslissing stelt tevens terecht: "Wat de **foto's van uw oom** betreft dient gesteld te worden dat de identiteit van de persoon op de foto's, de omstandigheden waarin ze genomen werden en de authenticiteit van de foto's alsook de manier waarop de persoon op de foto's aan zijn vermeende kwetsuren kwam, onmogelijk nagegaan kunnen worden. Deze foto's vermogen dan ook evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen."

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013 en bijhorende artikelen, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS